

27 Μαρτίου 2016

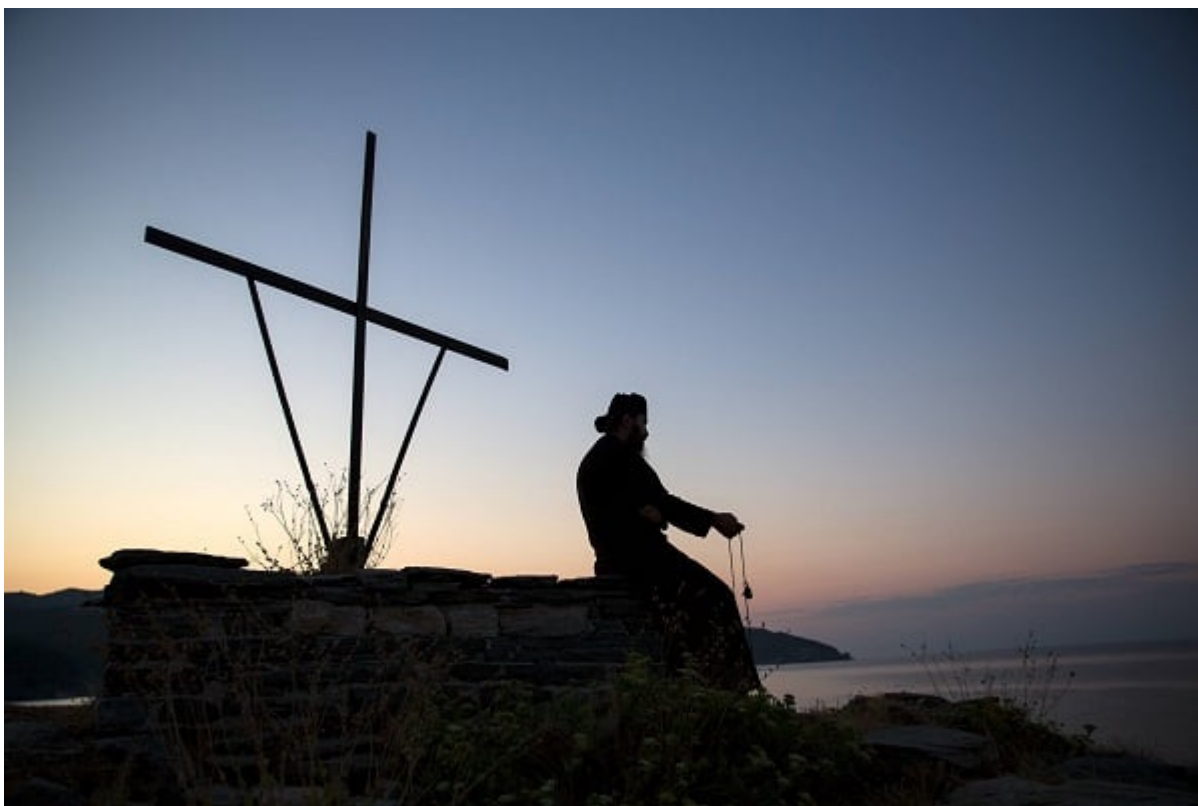
Γέρ. Αυξέντιος: Η προσευχή που λιώνει τους πάγους της αμαρτίας (Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1LAvvvP>]

Οσάκις επέστρεφε ο Γέροντας από τον κόσμο, ο Γέρο Αυξέντιος, με βήμα βιαστικό επήγαινε να πάρη την ευχή του. Αλλά και ο Γέροντάς μας στις ομιλίες και συμβουλές του προς όλη την Αδελφότητα, τα εξής περίπου έλεγε: “Πρέπει να αγωνιζώμεθα κατά του εγωϊσμού μας και των λοιπών παθών μας. Βλέπετε τον Γέρο Αυξέντιο; Είναι τυφλός και ούτε ομιλεί κρατώντας την σιωπή. Αγωνίζεται με την ταπείνωση, την μετάνοια, την σιωπή, την προσευχή και τον Κανόνα του.

Με την προσευχή του ο Γέρο Αυξέντιος αγιάζεται ο ίδιος, αγιάζει και την Αδελφότητα και όλο τον κόσμο. Η προσευχή του λιώνει τους πάγους της

αμαρτίας. Έτσι, Πατέρες, κι εμείς πρέπει να αγωνισθούμε, οι παλαιοί αλλά και οι νέοι, διότι όλος ο κόσμος περιμένει πολλά από εμάς.

Ο πνευματικός του π. Π. μας παρέδωσε και την προσευχή που έλεγε ο παππούς πριν από τον ύπνο του το βράδυ.

Έλεγε το εξής: «Δι ευχών των αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλόν». Κατόπιν εσταύρωνε το μέτωπό του, τον μυελό δεξιά και αριστερά, την κεφαλή, τους οφθαλμούς, την μύτη) και έλεγε: «Σταυρέ του Χριστού φρούρησέ με, φύλαξέ με, σκέπασέ με, οδήγησέ με εις οδόν μετανοίας και σώσόν με. Σταυρέ, καθάρισέ με από πάσης φαντασίας. (αυτό το έλεγε τρεις φορές, και έτσι έφευγε η φαντασία). Λύσον μου το σκότος της διανοίας και ρύσαι με από παντός σκότους του πονηρού. (Κατόπιν εσταύρωνε την κοιλιά του και τα γόνατά του) και έλεγε: “Σταυρέ του Χριστού, σώσόν με τη δύναμει σου, φρούρησέ μου ταύτη την σάρκα την θνητήν, όπου φορώ και φύλαξέ την από παντός μολυσμού και πάσης ακαθαρσίας. Αμήν».

Στα τελευταία του υπέφερε από εξογκωμένη κήλη. Ο γιατρός του έδωσε ειδική προστατευτική ζώνη, αλλά δεν την φόρεσε, διότι τον εμπόδιζε στην προσευχή του. Όταν χειροτέρευσε η κατάστασίς του, μεταφέρθηκε στο νέο νοσοκομείο τη Μονής.

Ο μόνιμος καθετήρας του προκαλούσε πόνους, που δεν τούς εξωτερίκευε.

Το χρώμα του προσώπου του έδειχνε, ότι γρήγορα θα απέλθη των επιγείων. Ενώπιον δύο νέων Μοναχών παρέδωσε την ψυχή του, όταν στην εκκλησία ο χορός των Ψαλτών και των ιερών, έψαλλον το «Φως ιλαρόν» στην αγρυπνία της Ορθοδοξίας.

Ο ένας από τούς δύο αδελφούς που στάθηκε κοντα του στις τελευταίες στιγμές, ευρισκόμενος σε κατάστασι Χάριτος, αξιώθηκε να ιδή υπερφυσικά πράγματα. Τον ακούμε να μας τα διηγηθή: «Η μορφή του πήρε το νεκρικό της χρώμα. Ο Παππούς επήρε δύο-τρεις φορές μεγάλες εισπνοές, ενώ οι εκπνοές του εγένοντο μαλακά και ήσυχα. Ξαφνικά έστρεψε το πρόσωπό του απότομα προς τα δεξιά, ωσάν να ήθελε να αποφύγη κάτι ως αηδιαστικό και αποτρόπαιο. Πλησίασα, του έπιασα το χέρι και το φίλησα.

Παραξενεύτηκα, διότι ευωδίαζε. Ενώ ήταν νύκτα, αμέσως ακούω έξω βήματα πολλών ανθρώπων. Είχα την αίσθησι, ότι ήλθαν και στάθηκαν στα πόδια του Παππού. Βέβαια δεν τούς έβλεπα, αλλά ένιωθα ότι ευρίσκοντο εκεί. Έξαφνα βγήκε από το στόμα του Γεροντος, ένας ολόκληρος Γερο Αυξέντιος...Βγήκε με μία θριαμβευτική ιαχή, μ' εκύτταξε τον εκύτταξα, και χωρίς να μου μιλήση, είπε τα

εξής χαρακτηριστικά: «Τώρα απελευθερώθηκα, τώρα αναπαύθηκα, τώρα ησύχασα» Αυτοί που τον περίμεναν, τον παρέλαβαν και ανεχώρησαν.

[Συνεχίζεται]